TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

LUOKKASOLIDARISUUDESTA.

Sosialistisen työväenliikkeen keskuudessa puhutaan paljon luokkasolidarisuudesta ja luokkakurista. Usein lausutaan ihmettelyjä siitä etteivät kaikki työväenjärjestöt voi yhtyä ja toimia yhdessä. Vielä ihmeteltävämpää on se ,että riitaisuus eri järjestöjen keskellä menee niin pitkälle että järjestöjen välisen sisäisen taistelun kautta kaikille vihamielinen sortajaluokka pääsee suoranaisesti hyötymään näistä järjestöjen välisistä riidoista. Tämä on pahoteltava seikka. Mutta se on sellainen seikka jota ei voida valittelemalla poistaa. Kokemus kaikissa maissa on osottanut mahdottomaksi sen toivon ,että miljoonia käsittävät erilaisella kehitysasteella ja erilaisissa oloissa elävät työläisjoukot voisivat kaikki yhtä aikaa ja yhdellä tavalla herätä ja oppia käsittämään luokka-asemansa. Toisille on porvarillinen järjestelmä antanut toisellaisen koulutuksen ja kokemuksen kuin toisille. Toiset elävät, nykyisen järjestelmän ja elintason kannalta katsoen, kutakuinkin siedettävissä aineellisissa oloissa, saaden ottaa jossakin määrin osaa henkisen työn ja kulttuurin nautinnoihin. Toiset elävät "ajallisessa helvetissä", tehden töitä jotka eivät tarjoa mahdollisuutta edes pahasenkaan kodin perustamiselle, eivät salli henkilön viipyä riittävän kauvan työpaikassaan ajatellakseen mistään niistä seuraelämä- ja muista nautinnoista mitä nykyajan ammattialoilla työskentelevä työläinen pitää luonnostaan itselleen kuuluvina.

Näin erilaisissa oloissa elävät ja erilaisilla tiedoilla ja kokemuksilla varustetut henkilöt liittyessään vaikkapa yhteen järjestöönkin, eivät milloinkaan voi kaikissa asioissa omata samallaisia käsityksiä, eivätkä sopia aina yhteen menettelytavoista, mitä taistelussa olisi käytettävä, vaikkapa päämäärästä olisivatkin yhtä mieltä. Senpätähden meillä sitten onkin monia järjestöjä. Yksin sosialistinen liikekin tahtoo usein jakaantua moniin eri osiin erilaisten katsomuksien tähden, ammatillisen järjestymisen hajanaisuudesta puhumattakaan. — Mutta eri järjestöihin jakautuminen ei tule niin vaaralliseksi silloin jos me itse käsitämme, mistä se johtuu ja samalla muistamme että hajautumisesta huolimatta me kaikki silti taistelem me yhtä yhteistä vihollista vastaan.

Meidän olisi opettava vähäsen porvarien menettelystä. Rauhan aikoina on porvaristo jakaantunut usein kymmeniin eri ryhmiin ja puolueisiin, jotka näyttävät leppymättömästi taistelevan toisiaan vastaan; menevätpä joskus niinkin pitkälle että ase kädessä ruhjovat toisiaan. Mutta annappa että tulee joku kysymys, mikä uhkaa tämän saaliista riitelevän porvariston yhteisiä etuja, esimerkiksi taistelu kauppamarkkinoista jonkun toisen maan porvariston kanssa. Miten pian ne silloin yhtyvätkään, miten hyvästi ne silloin kehittävät luokkasolidarisuuden ja luokkakurin, mikä ensiksi pakottaa kaikki porvariluokkain jäsenet tottelemaan yhteisen suunnitelman määräyksiä ja viimein hallintonsa alaisen työväenluokankin seuraamaan tahtoaan ja taistelemaan omien etujensa puolesta. Järjestymätön ja keskenään taisteleva työväenluokka on silloin aivan avuton porvariston yhdistyneen luokkavoiman edessä.

Jos työväen järjestöissä kasvaisi luokkaetujen tuntemus ja luokkasolidarisuus näin suureksi, mitä vaikeuksia silloin olisi työläisillä viedä asiansa voittoon? Mutta porvaristo ei osota luokkasolidarisuuttaan nykypäivinä enää ainoastaan jotain ulkomaista vihollista vastaan taistellessaan. Päivä päivältä meille käy yhä selvemmäksi, että se yhdistyy yhä lujemmin ja lujemmin taistelemaan kotimaista työväestöäkin vastaan. Se on kyllä aina kaikkina aikoina ollut työväestöä vastaan järjestyneenä — eihän porvaristoa muuten voisi olla olemassakaan. Mutta sen liittoutuminen ei vielä milloinkaan ennen ole ollut niin kouraan tuntuvaa ja läpinäkyvää kuin tänäpäivänä. Ei ole kulunut pitkää aikaa siitä kun kommunistit olivat kapitalistiluokan ja kapitalistisen hallituksen selostuksen mukaan "maan pahimpia vihollisia". Nyt ovat, tähän saakka niin hyvässä maineessa olleet, rautatieläiset joutuneet kommunistien äskeiseen asemaan ja kun American Federationin yksi vanhoillisimpia edustajia, Mathew Woll, meni äskettäin puhumaan Amerikan kauppakamarin 3000 edustajalle Atlantic Cityssä, oli hän vähällä tulla ulosheitetyksi sen tähden että uskalsi hieman arvostella Kansasin valtion uutta lakia mikä kieltää lakko-oikeuden. Jos Gompers olisi jatkanut puheitaan viime syksyisen teräslakon aikana trustia vastaan, kuten hän yritti yhteen aikaan tehdä, olisi voinut joutua soviettiarkissa Englantiin. Mutta hän, viisaasti kyllä, vaikeni. Hiilenkaivajien virkailijat, jotka juuri olivat saaneet päänsilitystä herroilta siitä että hiilentuotanto oli sodan aikana keskeytymättä jatkunut, olisivat saaneet tehdä tänä keväänä Debsille seuraa, jos kieltäytyivät viime talvena peruuttamasta lakkomääräystä.

Kaikkialla, olkoonpa kysymys pienemmästä tai suuremmasta työtaistelusta tai mistään tapauksesta, missä jonkun kapitalistiryhmän edut joutuvat ristiriitaan työväen etujen kanssa, seisoo koko kapitalistiluokka nuija kädessä valmiina iskemään alas työväen yritykset. Se on solidaarisempi keskenään kuin milloinkaan ennen. Butten lakossakin me näemme siitä parhaillaan yhden esimerkin. Porvarilehdet ensiksi pitkin länttä lykkäävät mailimäärittäin valheita lakosta ja lakkolaisista, samalla kun kaivantoyhtiöiden pitkin vuoristovaltioita ilmotetaan vapaaehtoisesti värväävän Butteen rikkureita.

Samallaista solidarisuutta pitäisi työläisten keskuudessaan kasvattaa ja kehittää. Meidän on turhaa yrittää keinotekoisesti sovitella sellaisia järjestöjä yhteen joissa mielipiteet vielä ovat niin toisistaan eroavat etteivät ne yhteen sovi. Sellaista voivat ajatella ainoastaan ne jotka luulevat työväenjärjestöjen olevan erossa toisistaan vaan siinä olevien henkilöiden ilkeämielisyyden tähden. Me emme voi yhdistää esimerkiksi I. W. W:tä ja sosialistipuoluetta toisiinsa niin kauvan kuin käsitykset taistelussa käytettävistä menettelytavoista ovat niin paljon erilaiset. Mutta me voimme tunnustaa sen seikan että meillä on yhteinen vihollinen ja että meidän on tuettava toisiamme silloin kun tämä vihollinen uhkaa meitä joko poliittisella vainolla tai kieltäytyy myöntymästä työoloissa tarpeellisiin korjauksiin. Me voimme yhdistyä siinä missä meidän vihollisemme suoranaisesti yhtyvät kukistaakseen meistä yhden kerrallaan.

Tällä tavoin toimien meidän olisi koetettava rakentaa sitä yhtenäisyyttä ja solidarisuutta mitä Amerikan työväenliikkeestä (ja myöskin suomalaisesta) niin surkeasti puuttuu, samalla luottaen siihen että aika ja kehityksen kulku joskus tulee tämänkin mantereen työväenliikkeen kokonaisuudessaan yhdistämään, opettamalla kaikkien järjestöjen jäsenistölle täydellisen yhteenkuuluvaisuuden tarpeen.

KESKIVALTIOIDEN MAINARIT JA BUTTEN LAKKO.

Kirjottaessaan Butten lakosta lausuu Työmies keskivaltioiden mainarien suhtautumisesta siihen m. m. seuraavaa:

"Keskivaltioissa on I. W. W. liittoon kuuluvien työläisten taholta puhuttu runsaasti myötätuntoisuuslakon tekemisestä viime aikoina. Innostus joissakin piireissä näyttää olevan huomattava. Mutta se mikä on tärkeintä: *järjestyminen* puuttuu. Työläisiä ei kuulu unioon. Ne eivät sen takia voi olla missään kiinteässä yhteistoiminnassa eri paikkakunnalla olevien toverien kanssa . I. W. W:n keskivaltioiden kaivoskämpiköillä kuuluu vain joitakin kansallisuusryhmiä. Se ei muodosta todellista voimaa, vaikka sillä saattaa olla enemmistö kaivannoissa työskentelevistä työläisistä sympatiseeraajina. Tällainen pelkkä tunteileminen sen tai tämän asian puolesta ei riitä työläisten taistelussa eikä se riitä unionistisessa liikkeessä. Saadaan puhua niin paljon kuin halutaan kumouksellisessakin äänilajissa, puhua lakon tekemisestä, mutta jos ei olla järjestyneitä, niin on turhaa puhua jonkun lakon menestymisestä ja voittamisesta.

Jos taas työläiset jäävät pois työstä osittain, joko hetken ajaksi tai vaikkapa pitemmäksikin ajaksi, ikäänkuin osottaakseen mieltään, niin siitä ei ole toivottuja tuloksia odotettavissa. Tehokasta lakkoa ei voida tehdä vain sen kautta, että järjestymättömät työläisjoukot hetken tunnelman vaikutuksesta kutsutaan kokoukseen, tai johonkin joukkojuhlaan, keskustellaan ja päätetään mennä lakkoon . Sellainen lakko on alunpitäin tuomittu epäonnistumaan. Se synnyttää vain sekaannusta, hajaannusta ja onnettomuutta, jota seuraa häviö ja työnantajien mielivallan voimistuminen. Jokaisen taloudellisen järjestön täytyy tyytyä sellaiseen vaatimattomaan, mutta kuitenkin niin tavattoman arvokkaaseen työhön kuin union osastojen perustamiseen ja työläisten haalimiseen tähän unioon. Ja jos tällaista käytännöllistä työtä tehdään, silloin jäävät syrjään sellaiset haaveilut ja tosiasioiksi edellytetyt armottomat erehdykset, joiden mukaan vain pelkä kumouksellinen tunne ja tahto riittää.

Kuparialueella on nyt mahdotonta syntyä mitään liikettä kuparitrustia vastaan. Ja rautaalueen lakko ei taaskaan valtavasti vaikuta, vaikka olisi edellytyksiäkin sellaisen syntymiseen. Mutta ei ole sitäkään. Ei ole laajaa järjestöä. Kaikki on vain paperilla. Ja siitä johtuu se onneton tila, että rajotettuja paikallisia pieniä lakkoja yhä syntyy, vaikka niiden poistamiseksi ja niiden yleiseksi saattamiseksi on joltisellakin tietoisuudella koetettu taistella jo parikymmentä vuotta.

Kaivostyöläisten tulisi nyt jo vihdoinkin päästä siihen, että merkin kohoaminen jossakin olisi kutsu myöskin toisille tovereille. Nyt ei enää metallinteollisuusalalla ole suuria ammattiunioitakaan. Nyt tarvitaan käytännöllistä työtä, työtä tosijärjestämiseen ja tositoimintaan".

Hillquitin avajaispuhe sosialistipuolueen konventsionissa

Tultuaan valittua sosialistipuolueen konventisionin puheenjohtajaksi piti tov. Morris Hilquit seuraavan avajaispuheen:

Tämä on kolmas sosialistipuolueen konventsioni sitte viimesten presidenttivaalien.

Kaksi edellistä konventsionia pidettiin rajun myrskyn ja painostuksen ilmakehässä, olosuhteissa, jotka ovat asettaneet liikkeemme elämän ja sielun sangen vaikean koettelemuksen alaiseksi.

Kun me kokoonnuimme St. Louisissa v. 1917, oli tämä maa juuri syöksynyt maailmansotaan ja suurena kysymyksenä oli onko Amerikan sosialisteilla kylliksi rohkeutta ja kaukonäköisyyttä edustaa ihmiskunnan solidarisuuden ihannetta kiihkeän kansallisen hysterian ja terrorismin uhatessa. Meillä oli.

Kun me kokoonnuimme Chicagossa v. 1919 taistelu oli päättynyt, mutta sota ei. Maailmansodan julmat kokemukset ja katastrofiset yhteiskunnalliset ja valtiolliset muutokset, jotka tapahtuivat sen aikana ja jälkeen, aiheuttivat uusia kysymyksiä ja uusia ryhmittymisiä sosialistisessa liikkeessä. Kautta maailman sosialismin edustajat hajaantuivat kiisteleviin ja vastakkaisiin leireihin, vaihdellen niistä jotka pettivät liikkeemme tärkeimmät periaatteet sodan ajalla ja toimivat yhdessä vihollistemme kanssa sodan ajalla, niihin, jotka vastustuksen innossaan ja kärsimättömyydessään olivat valmiit luopumaan sosialistisen eteenlevityksen, tehokkaimmista keinoista — poliittisen valistustyön ja taistelun hitaasta, mutta varmasta menettelytavasta. Silloin kysyttiin tulevatko Amerikan sosialistit pysymään uskollisina työväenluokan taistelevan sosialismin perusperiaatteille ja menettelytavoille, hyljäten oikeiston itsemurhaiset kompromissit samoinkuin äärimmäisen vasemmiston hedelmättömät vallankumoukselliset lausepaarret.

Vuoden 1920 nimityskonventsioonissa sosialistisella liikkeellä on edessään jossakin määrin samanlainen tilanne kuin viime vuonna, kuitenkin sillä eroituksella, että tällä kertaa ei vaara esiinny omista riveistämme, vaan ulkoapäin.

Viime vuoden kuluessa kaikki pimeyden ja sorron voimat maassa ovat kohdistaneet sosialistista liikettä vastaan yhteisen hyökkäyksen, jolla ei ole vertaa julmuudessa ja laittomuudessa. Tämän provosoivan ryntäyksen ilmeisenä tarkotuksena on lannistaa sosialaistisen liikkeen henki ja kukistaa sen taistelut tai ajaa se epätoivoisuuden ja laittomuuksien tielle, jotta vastustajamme saisivat tekosyyn laajakantoisiin väkivaltaisuuksiin ja fyysilliseen hävitykseen. Suurena kysymyksenä tässä konventsionissa on, ovatko Amerikan sosialistit kyllin vakaita ja viisaita kestääkseen hyökkäyksen ja ärsytyksen. Me olemme.

Vainottakoonpa, parjattakoonpa ja leimattakoonpa heitä kuinka laittomiksi tahansa, Amerikan sosialistit astuva tulevaan yleiseen vaalitaisteluun pystyssäpäin, rohkein mielin ja horjumattomin innostuksin, päättäväisinä jatkamaan taistelua väsymättä tai hellittämättä. Vakuutetuina asiansa oikeudellisuudesta ja lähellä olevasta voitosta, me uhmaamme kapitalistisen taantumuksen edistyneitä voimia.

Sillä samalla aikaa kuin pelästyneet voittoilijamme ja heidän kätyrinsä sanomalehdissä ja politiikassa käyvät typerää sataansa tappaakseen liikkeemme väkivallalla, jokainen yhteiskunnallinen voima täällä ja ulkomailla työskentelee vastustamattomasti sosialismin voittoon viemiseksi.

Europassa, jossa hallitsevat luokat ovat viisaampia kuin meillä, maa toisensa jälkeen on antautumassa sosialismin hyökyaallon edessä. Mahtava Venäjän työväenluokan tasavalta on kestänyt kaikki vastavallankumouksellisten hyökkäykset sisältä ja ulkoapäin ja nyt, kolmekymmentä kuukautta kestäneen yhtämittaisen ja katkeran taistelun jälkeen seisoo lujempana, toivorikkaampana ja voitostaan varmempana kuin koskaan ennen.

Ruotsissa ja Tsekkoslovakiassa ja Itävallassa sosialisteilla on suuri sananvalta hallituksien suhteen. Englannissa, Italiassa ja Ranskassa sosialistiset työläiset nopeasti saavuttavat valtiollista valtaa. Missään näistä maista ei sosialismi ole vielä päässyt täyteen valtaan. Taloudellisen riistojärjestelmän muuttäminen yhteiskunnallisen osuustoiminnan järjestelmäksi on jättiläismäinen prosessi, vaatien paljon aikaa ja suuria ponnistuksia.

Mutta valtiolliset edellytykset sosialistiselle vallankumoukselle ovat muodostuneet. Valistuneimmat kansakunnat ovat joko avoimesti tai peitetysti tunnustaneet että ainoastaan sosialismilla on moraaliset ja henkiset kyvyt uudelleen rakentaa ja elävöittää pirstoutunut maailma ja tässä kuten muissakin nykyajan elämän tärkeissä virroissa Yhdysvallat ei voi tehokkaasti tai pysyväisesti eristää itseään muusta maailmasta.

Eikä meidän, Amerikan sosialistien, voitontoiveet perustu yksinomaan Europan esimerkeille. Tämän maan olosuhteet ja puolueemme saavutukset ovat merkeinä lopullisesta voitostamme.

Meillä ei ole mitään peruutettavaa tai anteeksipyydettävää sen kannan suhteen, jolla olemme olleet viime vuosina.

Kun kongressi saattoi Yhdysvallat ottamaan osaa sotaan, meidän järjestömme oli tässä maassa ainoa poliittinen järjestö, joka protesteerasi. Me julistimme, että Europassa riehuva raaka teurastus oli syntynyt kauppakilpailujen ja imperialististen pyyteitten katkerista yhteentörmäyksistä. Me varotimme maamiehiämme, että tuo julma aseellinen kamppailu ei tuo rauhaa, vapautta tai onnea mailmaan, vaan että siitä seuraa kurjuutta, hävitystä, vihaa ja taantumusta kaikkialla ja uusia vaikeuksia ja sortoa työväenluokalle. Nyt koko maailma alkaa nähdä arvostelumme oikeudellisuuden ja ennustustemme traagillisen toteutumisen.

Puolitoista vuotta vihollisuuksien muodollisen lakkaamisen jälkeen rauha ei ole näkyvissä. Voittajavallat juonittelevat keskenään maa-anastuksista ja kansallisista etuiluista, samalla kun Europa on nälkään nääntymässä ja sekasorron tilassa ja sodan ihmiskunnan koko sivistysjärjestelmään iskevät ammottavat haavat ovat auki ja vuotavat verta, Päiväpäivältä käy yhä selvemmäksi että jos "rauhansopimusta" ei kirjoteta kokonaan uudelleen, on sota käytävä uudelleen — ellei mailmanlaaja sosialismin valtaanpääsy voita sekä rauhansopimuksen että sodat.

Ajan vieriessä, kun sodan kiihottamat intohimot ja ennakkoluulot kuoleutuvat, sen tylsistyttävät tunnuslauseet unhotetaan, sen kauhut ja hävitykset jäävät syyttävästi katsomaan ihmiskuntaan maailman historian synkimmältä lehdeltä. Silloin järkiintynyt Amerika tulee kiitollisena muistelemaan pientä sosialistien joukkoa, joka näki vaaran ja antoi varotuksen ja joita vainottiin ja vangittiin. Tämä tulee olemaan yhtenä niistä tekijöistä, jotka käännyttävät Amerikan kansaa sosialismiin.

Ja työläisten taistelua tulee nyt johtamaaan ei epämääräinen ja abstraktinen niinkutsuttu sosialismin henki, vaan sosialistipuolueen selvä ja järjestelmällinen sosialismi. Kerran toisensa perästä on sosialistien taistelua sysännyt syrjätielle n. k. radikaalisten johtajien nousu vanhojen puolueiden riveissä, jotka johtajat ovat lupailleet pikaisia parannuksia tavalliselle kansalle. Kerran toisensa jälkeen on kansa uskonut väärää profeettaa ja äänestänyt hänet valtaan, saaden vain katkeriaa pettymyksiä palkakseen.

Jos oli vielä paljon työläisiä jotka asettivat luottamuksensa vanhojen puolueiden Messiakseen, Woodrow Wilson varmaan tehokkaasti hävitti heidän naivin uskonsa. Sillä meidän on muistettava, että v. 1916 Wilson pyrki valtaan radikaalina. Hänhän lupasi melkeinpä sosialismia demokraattipuolueen oikoteitä ja tuhannet radikaalit kautta maan äänestivät häntä mieluummin kuin tahtoivat "hukata" äänensä sosialistipuolueen ehdokkaille, joiden yrkaanpääsystä ei ollut toivoa. Puolet sosialistipuolueen tiketin tavallisista äänestäjistä antoivat äänensä hänelle. Woodrow Wilson sai voiton kilpailijastaan Charles E. Hughesista sosialistien äänillä. Jo yksinomaan Californiassa poikkeus sosialistien äänimäärästä takasi hänelle voiton presidenttivaaleissa.

Herra Wilsonin hallitus viimeisen kolmen vuoden ajalla on antanut mitä räikeimmän ja kauhistuttavimman todistuksen "hyvämies"-teorian järjettömyydestä politiikassa.

Wilson rauhanmies, veti meidät maailman hirvittävimpään sotaan. Wilson, antimilitaristi, laittoi voimaan pakollisen sotapalveluksen sodan aikana, ja on vaatinut yleistä sotilasharjotusta, suurta seisovaa armeijaa ja suunnatonta laivastoa rauhan ajaksi. Wilson, kansanvallan mies, anasti itselleen itsevaltiaan valtuuksia, jotka ovat mitä törkeimmin ristiriidassa tasavaltaisen hallitusmuodon kanssa. Wilson, vapaamielinen, herätti henkiin keskiaikaisen inkvisitsionin puheen, ajatuksen ja omantunnon yli. Hänen hallituksensa lakkautti radikaalisia julkaisuja, teki hyökkäyksiä valtiollista vastustajiensa koteihin ja kokoushuoneisiin, hävitti heidän omaisuuttaan ja pahoinpiteli heitä persoonallisesti. Wilson, "uuden vapauden" apostoli, laittoi liikkeelle nuuskijoita ja urkkijoita ja täytti vankilat poliittisilla vangeilla. Wilson, työväen vstävä, saattoi voimaan pakkopalveluksen kaivoksilla ja rautateillä ja vastasi työläisten palkkavaatimukseen vangitsemalla heidän johtajansa.

Wilson, idealisti ja humanisti, on saattanut voimaan henkisen pimeyden vallan, moraalisen terrorin ja valtiollisen taantumuksen, jonkalaista ei tässä maassa ole vielä koskaan nähty. Sairaalloinen kansallispsykologia, jonka

Toverin vastaavan toimittajan paikka avoinna

Täten ilmoitetaan Toverin vastaavan toimi avoimeksi ja hakukelpoisten tovereiden haettavaksi. Toimeen olisi astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

Aputoimittajan paikka avoinna Toverissa

Aputoimittajan paikka ilmoitetaan avoimeksi Toverin toimituksessa. Vaatimuksena on täydellinen suomen- ja englanninkielen taito sekä sosialistipuolueen jäsenyys. Toimeen on astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

YHTÄ JA TOISTA

Jo alkaa helpottamaan.

Korkeat elinkustannukset alkavat viimeinkin laskemaan. New Yorkista ilmotetaan, että miesten kaulusten hinta on pudonnut 30 sentistä 25:teen. Tämä on erinomaista. Mutta olisi huvittavaa kuulla jonkun tiedemiehen selittävän miksi elinkustannusten halventuminen alkaa juuri kauluksista? Tavallista ihmistä, joka ei ole käynyt yliopistoa eikä omaa professoorin titteliä, ei juuri kukaan ota uskoakseen jos lähtee asiaa selvittämään. Mutta sangen paljon tämä kaulusten hinnan alentuminen saa arvelemaan että kaulat ovat ohentuneet, hoikentuneet, tai miten sen nyt vaan sanookin, siinä määrin että seitsemäntoista numeron kauluksia ei enää mene kaupaksi muille kuin niille joilla on varaa teettää kauluksetkin erikoistilauksen mukaan. Kangasta menee vähempi, siksi on helppo hintaakin alentaa. Kun nyt käymme vanhojen vaatteiden klupissa vielä yhden vuoden — mihin useimmalla työläisellä on täysin pätevä syy — niin ehkäpä takkienkin hinta alenee, ja kun housunkaulusta on kauan saanut lyhentää, niin pian sitä saadaan kun saadaankin $20 puku $95, vaikka siitä nykyisin meinataan vängälläkin sataa dollaria vaatia. — Niin että alenee ne nämä nykyiset korkeat hinnat, kun vaan jaksamme odottaa.

Mark Twainin käsitys lojaalisuudesta.

Kuuluisa amerikalainen humoristi Mark Twain lausuu käsityksensä lojaalisuudesta kirjassaan "A Yankee in King Arthurs Court" ja on hänen lausuntonsa seuraavaa:

"Nähkääs, minun lojaalisuuteni on lojaalisuutta maata kohtaan — ei sen laitoksia tai virkamiehiä kohtaan.

"Maa on todellinen asia, pääasia, ikuinen asia. Se on asia, jota on pidettävä silmällä, josta on huolehdittava ja jolle on oltava lojaalinen. Sen laitokset ovat ulkonaisia asioita, ne ovat ainoastaan sen vaatetus, ja vaatetun voi kulua, tulla resuiseksi, lakata olemasta mukavuutta tuottava, lakata suojelemasta ruumista kuolemalta.

"Olla lojaalinen resuille, hurrata resuille, jumaloida resuja, kuolla resujen puolesta, se on järjetöntä lojaalisuutta, se on eläimellistä; se kuuluu itsevaltiille, se on itsevaltiaiden keksimä. Pitäköötitsevaltiaat sen!

"Minä olen Connecticutista, jonka perustuslaki julistaa, 'että kaikki poliittinen valta kuuluu luonnostaan kansalle ja kaikki vapaat hallitukset perustuvat kansan vallalle ja ovat olemassa kansan hyödyksi; ja että kansalla on kaikkina aikoina kieltämätön ja poistamaton oikeus muuttaa hallitusmuotoaan sellaisella tavalla, jonka he katsovat sopivaksi.'

"Tuon evaankeliumin mukaan sellainen kansalainen, joka ajattelee tietävänsä, että yhteiskunnan valtiollinen vaatetus on kulunut, joka siitä huolimatta elää rauhassa eikä harjoita agitatsioonia, uuden vaatetuksen hankkimisen puolesta, on epälojaalinen — hän on kavaltaja!

"Se seikka, että hän on mahdollisesti ainoa, joka ajattelee näkevänsä tuon epäkohdan, ei vapauta häntä. Hänen velvollisuutensa on kuitenkin agiteerata ja toisten velvollisuus on äänestää hänet tappiolle, jos he eivät ole asiassa samaa mieltä kuin hän."

Molemmat oikeassa.

Englannin parlamentin keskusteluissa äskettäin sattui suurvaltojen politiikkaa kuvaava keskustelu. Eräs porvarillinen edustaja teki kysymyksen "eikö Englannin parlamentti voisi seurata Yhdysvaltain senaatin esimerkkiä ja alkaa vaatimaan Filippiinien saarille itsehallintoa, koska kerran Yhdysvaltain senaatti vaatii itsehallintoa Irlannille, siten sekaantuen luvattomasti Englannin sisäisiin asioihin?" Kysymyksen esittäjä perusteli nasevasti kantaansa sanoen, että kun Filippinien saaret joutuivat Yhdysvaltain peräänkatsannon alle, luvattiin sille anttaa itsehallinto-oikeus kymmenen vuoden sisällä. Nyt on jo kulunut kohta kaksikin vuosikymmentä eikä noille saarille ole vaan itsehallintoa annettu vaikka ne ovat tämän englantilaisen katsomuksen mukaaan "yhtä kykenevät siihen kuin irlantilaisetkin". Suhde on muuten kummankin alusmaan ja emämaan välillä jokseenkin samallainen. Kumpanenkaan maa ei tahtoisia luopua oikeudestaan isännöidä ja riistää heikompaa kansaa. Tämän seikan tietävät sosialistit hyvästi ja niinpä nousikin eräs irlantilaista sukuperää oleva työväenpuolueen edustaja vastaamaan tuohon porvariedustajan kysymykseen, esittäen samalla päätösponnen, jossa Englannin hallitus sitoutuu luovuttamaan Irlannille täydellisen itsenäisyyden ehdolla että Yhdysvaltain hallitus heti senjälkeen antaa Filippiinien saarille aikusemmin lupaamansa itsehallinnon. Perustellessaan esitystään sanoi irlantilainen että tässä on yksi sellainen asia kysymyksessä johon nähden molemmat ovat oikeassa, mutta kumpanenkaan ei tahdo itselleen myöntää väitöstään todeksi. Yhdysvaltain senaatti on oikeassa väittäessään ettei Englannilla ole oikeutta hallita Irlantia ja me olemme oikeassa sanoessamme ettei Yhdysvalloilla ole oikeutta hallita Filippiinejä. Mutta kumpi näistä maista tulee ensinnä myöntämään itselleen oman väitteen sä pätevyyden, että pienille kansoille kuuluu oikeus hallita itseään yhtä hyvin kuin suurillekin?"

On tosiaankin monellaisia puoluetovereita.

Eräs Toverin lukija on lähettänyt allaseuraavan leikkauksen minulle kysyen samalla mitä arvelen tällaisista "puoluetovereista".

Äskettäin herätti Europassa suurta ihmettelyä se, että eräillä Ruotsin kirkkopäivillä oli mukana myöskin tunnettu Ruotsin sosialistijohtaja Branting ja, että Ruotsin arkkipiispa Söderblom osoitti hänelle tervehdyspuheessaan erikoista huomaavaisuutta, johon taasen ministeri Branting vastasi. Mainitulla vapailla kirkkopäivillä oli mukana myöskin pari sosialistisen valtiopäiväryhmän edustajaa, hra Sjöblom ja Monsson, jotka sosialidemokraattisesta yhteiskuntaopistaan huolimatta, ovat myöskin kristityitä. Nämä sosialistit puhuivat myöskin tuossa kokouksessa. Niinpä sanomalehtiselostusten mukaan hra Monson, puhuessaan ajan kiihkeistä ja repivistä taisteluista sanoi m. m.:

"Esi-isämme ottivat henkisen ravintonsa suoraan kirjojen kirjasta, enkä voi olla huomauttamatta, että minun uskoni mukaan yksi ajanhengen syitä on se, että me emme samalla tavalla ammenna tästä lähteestä. Uskon, että sitten kun laajat kerrokset ovat saaneet tilaisuuden muodostella yhteiskunnan ulkonaiset puitteet, ne tulevat havaitsemaan, että niiden tulee kääntyä takaisin tähän lähteeseen. Minä en usko, että syvät rivit voivat tyytyä filosofisiin järjestelmiin, vaan ovat pakotetut palaamaan vanhoihin totuuden aarteisiin. Muistuu mieleen esim. Vuorisaarna ja Isämeidän, jotka voidaan verrata mihin maailman kirjallisuuden helmeen tahansa. Semmoinen unohdetaan ja kun niin on, niin ymmärtää mitä puuttuu."

Toinen sosialistiedustaja, Sjöblom, puhui "työväenliikkeen materialismista", lausuen m. m. seuraavat ajatukset: "Työväenliike on tuottanut paljon hyvää, mutta monta synkkääkin puolta on havaittavissa, esim. nuorisossa; varsinkin tehdasnuorisossa, jolta puuttuu vastuuntuntoa." Siinä puhuja luuli näkevänsä seurauksen työväenliikkeen materialismista. "Mitä enemmän työväki on saavuttanut, sitä vähemmän voi sosialismin aate hurmata ja tyydyttää hengellisiä tarpeita. Ei kestä kauan, ennenkuin suurempien hengellisten arvojen kaipuu on tuleva yleiseksi työväenliikkeessä. Työväenliike ja uskonnon vihollisuus eivät saa kuulua yhteen. Kirkon täytyy tuoda liikkeelle ne arvot, joita se aina voi antaa."

Tjaah. Tuollaisiakin puoluetovereita kuuluu Ruotsissa olevan ja onpa niitä tietysti muuallakin. Ja nyt minun sitten pitäisi sanoa mitä heistä ajattelen. Minun mielestäni he ovat melkein samallaisia palvelijoita materialistiselle historian käsitykselle, jonka täydellinen ymmärtäminen ja hyväksyminen edellyttää myöskin filosofian materialismin hyväksymistä, kuin oli ennen Jäsbergin Heikki Hancockissa raittiusaatteelle. Hän ollessaan veljeys-seuran paikallisen osaston puheenjohtajana ja yleisen veljeys-seuran johtavimpia miehiä, osti parin tuhannen edestä osakkeita Hancockin olut-tehtaaseen Minä en mene väittämään etteikö teko busineskannalta katsoen ollut viisaasti ajateltu ja voipi se raittiusliikkeenkin kannalta katsoen olla arkiteerausta; jos nimittäin tuumii sillä tavoin että minkä pahemmaksi viinavirrat paisuvat, sen pikemmin kieltolaki tulee, mutta rehellisen raittiuskannan mukaista se ei ollut. Jotakuinkin samoin voi olla tämänlaisten sosialistien laita. Hallituspaikkoja haeskeleville sosialistelle, niinkin uskonnollisessa maassa kuin on Ruotsi, saattaa olla eduksi näytellä ystävyyttä valtiokirkolle. Mutta uusien vapaiden aatteiden ja todellisen pettämättömän sosialismin edistämistä se ei ole. Myöskin sitä saattaa puolustaa sanomalla, että tätenkin teille näytetään miten suuri kirkon valta yhä vieläkin on, se kun näin pakottaa meidätkin vielä teeskentelemään. Mutta rehellisen puoluetaktiikan kanssa se ei sovi yhteen. Liitto sosialistien ja valtiokirkon välillä on samaa kun uskovaisten silmällä katsottuna liitto papin ja pirun välillä. — Pirtti-Jukka.